

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκποσόν και πέμπτον ἀρθρομόντες χρόνον
τήν κλεινήν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κί' ἐγκυβότα δέκα
κί' ἄλλα τὰ σαθρά πελέκα.

Ἐξή του κουταο-Φλεβάρη,
τὸ Τριφθὶ θ' ἀριβάρει.

Χίλια κί' ἑκατὸν ἐνέα,
κί' ἄλλα κάτσα τρέχουν νέα.

Ὁ Φασουλής ὁ λέρ μπαλιέρ ἐπέξηγεί τὸν Σαντεκλέρ.

Ἔνα πονηρὸ πουλί
γῆμ τὸν Σαντεκλέρ μιλεῖ
καὶ πολλὰ τοῦ μαγειρεύει.

Π.— Ἐρείς αὐτὸς ὁ Σαντεκλέρ ποιὸς εἶναι, Φασουλή;
Φ.— Τὸν ξέρω, Περικλέτο μου...

Μία κόττα κακαρίζει,
μία γάτα νκαουρίζει,
κί' ἕνας ποντικὸς χορεύει.

Π.— Τί τάχατ' ἀηλοῖ;

Φ.— Ὁ Σαντεκλέρ εἶναι τρανός,
καὶ κορδαμένος πετεινός.
Εἶν' ἕνας ποῦρος Γάλλος
καὶ κόκορας μεγάλος.

Ποῖα πτέρωσις πλουτοῖα!..
τί παράστασις μεγάλη;
ποῦ καθ' ἕλα θαυμασία
σοῦ γανόνει τὸ κεφάλι.

Αὐτὸς νομίζει, φίλε μου, πὺς ἐν δὲν ἐραλλήσῃ
δὲν γλυκοφάγγει χαραυγῆ,
καὶ πῶς ὁ Φοῖτος δὲν θά' βγῆ
τὸν κόσμο νὰ στολήσῃ.

Ἔνας κότταφας γογγύζει
μὲς' στὴν τέρση περσιανίδα,
κί' ἔγ' ἀηδονί λαρυγγίζει
μὲς' στοῦ δάσουσ τὴν πυκνίδα.

Εἶν' ἕνας πετεινόμαλος ἱπποτικὸς Γαλιότης,
καὶ σὸν κί' ἕμας τοὺς Ἑλλήνας μεγαλοδέστης,
γχατὶ κί' ἕμεις νομίζομε πὺς δίχως τὴν Ἑλλάδα
σὸντος βαθὸ θά' σκέπασε τοῦ κόσμου τὴν καλὶδα.

Κύττα τοῦτο τὸ παχῶνι...καμαρόνεται θρασοῦ,
κί' ὀλοῖν' ἀνοιγοκλίνει τὴν σὸρά τρι τὴν χρυσῆ;

Μήτε σκέψη, μήτε πόνου
γὰ τοὺς ἄλλους θάπαφ'...
πὺς κί' ἔγὼ τὸ καμαρόνου,
ποῦ τὸν αὐτοῦ τοῦ μόνο
σκέπεται παντοταινά.

Τὸ δράμ' αὐτὸ τὸ Γαλλικόν
εἶναι πολὺ συμβολικόν,
ἔχει διάφορα πουλιὰ,
ἔχει καὶ γάτας καὶ ασιλμά.

Νά μὴ σαύρα, μὴ γαστέρα,
κί' ἕνας κόκορας, ἕνας γάλος,
ποῦ τεντόνει τὸν λαίμ.

Ἄκουε κελάδθημα γλυκὸ,
κολλεῖ βάρκαρος ἔκει,
κί' ἔδω γαυγίζου σκύλος.

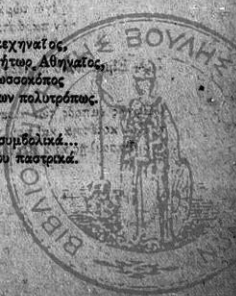
Κί' ἔλο λείει παραπίρα
λιμαδόρος παπαγάλος,
καὶ δὲν ἔχει τελεσιμῶ.

Μαῦρα κορδάκι κάνουν κρέμ,
περοῦν κολόβρια μικρά
καὶ πετεινοὶ πουλιος.

Καὶ νυκτόβια πηνιὰ
φαίνονται' στὰ σκοτεινὰ,
κί' ἀπ' ἔδω κί' ἔκει περοῦν
καὶ κρυφὰ συναμοῦν.

Τούτῃ τὴν ρητορικῇ τοῦ τὴν ἀκροῦ κεχρηταῖος,
καὶ μοῦ φαίνεται πὺς εἶναι κάποιος ῥήτωρ Ἀθηναῖος,
ἢ καμμὲς διαλυθείσης Γερουσίας γλιυσοκόπος
τοῦ Πισσῶν τὴν νέαν στάσιν σχολιάζων πολιτροπῶς.

Π.— Σὸν παράξενου μιλεῖς καὶ πολὺ συμβολικά...
δὲν σὲ νορῶθ' εἰ μοῦ λέξ'... μιλῶς μοῦ πατορικά.

Φ.—Τὸ ῥόδι αὐτὸ τὸ ὄραμα πρὸς πᾶσαν φωνήν καὶ τὴν
συμβολίζει πρὸς ἀνθρώπους [πρὸς

Τὸ ῥόδι αὐτὸ τὸ ὄραμα,
πρὸς μεγάλη κρίσις κάνει,
καὶ τὸ κράτος μας συνάμα
συμβολίζει στραβοκάνη.

Π.— Δῶσε μου νὰ καταλάβω,
καὶ δὲν πηρ' ἀκόμη κάθω.

Φ.— Ἀπὸ σίνα, κουρλεῖη,
καὶ τὸ πρὸ μικρὸ κολλι
ἔχει γνῶσι πρὸ πολλή.

Ἄκουσε τὸν παπαγάλο
πῶς γὰρ τὸνα καὶ γὰρ ἄλλο
λέει μὲρὸς μας βλοένα
θέματα ἄρρητα γραμμένα
καὶ καυχιὰ μαγειρεμένα.

Πρόσεξε πῶς τὸν κοιτῶν,
κί ἀπὸ πάνω του πατοῦν
ἀναιδότατα πουλιά.

Καί' σ' τὸ σῶμα τοῦ μεγάλου
λιμαδρὸς τοῦ παπαγάλου
πῆφτει μία κουτσουλιά.

Τοῦτον τὸν συμβολισμὸν,
τοῦτον τὸν κουτσουλισμὸν,
ποῦ σ' τὸ σῶμα μας ἀφίνει κατ' ἐπιπολιὰ πούλακι,
δὲν τὸν νοθεύεις ἀν' κί' ἔμεινα φιλία κουρκαφιλίη;

Μ' ἔλθ' σου τὴν κουταμάρα καὶ τὴν στενοκαρδιά
δὲν κατέλασες ἀέριμα
τί σημαίν' ἡ κουτσουλιά
σ' τὸ ρητορικὸ μᾶς σῶμα;

Π.— Τὴν ἀρχίζω, γουρλοματῆ,
νὰ καταλαβαίνω κάθω,
τώρα μπαίνει σ' τὴν οὐσία
καὶ σ' τοῦ Σαντικλέρ τὸ ὄραμα...
Φ.— Ἄμρ' δὲν θέλει τί τοιο πρόγραμμα
καὶ πολλή θεογνωσία.

Ἄρχισε νὰ τραγουδῆς,
Περικλέτο πελεκιόνο,
κί ἐγὼ τώρα θά σέ κάνω
τὴν παράδοται νὰ ἔγῃ.

Π.— Εἶμαρ' παλὸ πρόλατος, ὁ κῆρος φουρλάς.

(Ἄφηνς ἔμπρὸς τὸν αἰρετικὸν παλιταλῆς αὐλαίας,
κί' ἔσοδ' κοπέτομα καὶ πουλιά καὶ πετανοὶ καὶ κόπιμα,
κί' ὁ Φασουλῆς κί' ὁ Περικλῆς κιντᾶζουμ' κερηνόταξ.)

Τοῦ Σαντικλέρ περιφρημὴ σκηνη,
πρὸς βγαίνει κί' ἡ κυρὰ Φασασιανῆ.

Ἔνας Σαντικλέρ μουσάτος,
μὰ καὶ νυχτοπαράτος,
ὁ Ἀραγούμης προχωρεῖ
μ' ἕνα φροντιστὸ λειρῖ.

Κί' ἀπὸ πῶς του πουλιά
μὲ γλυκὸ φλογη λαλιὰ
τοῦ τοῦ ἐφρονίζου
καὶ τὸν κόσμο δαμονίζου.

Ὁ μεγάλος Σαντικλέρ βλέπει φθὸς οὐράνιο
καὶ τὸν ἤλιο τραγουδεῖ,
μ' ἄλλους λόγους θηλασθῆ
τὸ καινούργιο ὄραμα.

Φέξε, λέει, γὰρ νὰ φέξω,
νὰ λυγίζωμ' ἔτσι κί' ἔτσι,
καὶ νὰ βγάλω πόσους ἔξω
ἀπὸ μὲσ' ἀπ' τὸ κοιτάσι.

Φέξε μου νὰ φέξῃ γίαιη,
κουκουριὰν μου μικρῆς,
νὰ φρονάξω, νὰ φρονάξω,
καὶ σ' τὸ πόδι νὰ σηκώσω
κοιμομένους φουκαριὰδες,
ποῦ ἔμπροσθεν γὰρ παρᾶδες.

Φέξε, δάνατο μεγάλο,
μὰ τρανὴ φωνὴ νὰ βγάλω,
ν' ἀκούσῃ πικρὸ σ' τὴν κίσια,
σ' τὴν Ἀπακλή, σ' τὴν Δύα.

(Ἔνας Γκρόνης ἐκπροβάλλει καὶ λυπητὰρ λαλεῖ.)

Π.— Δὲν σοὸ φαίνεται πῶς μοῦζει τοῦ θανάτου, Φασουλῆ;

(Ἄσμα τοῦ Γκρόνη,
ποῦ σὲ πληγγόνα.)

Μὴ φορὰ κί' ἐγὼ σ' τὸ κράτος
ἤμου κῆρος βαρβότος.
Σαντικλέρ κί' ἐγὼ περνοῦσα
καὶ κοτίμα κιαρνοῦσα.

Τὴ δὲν κάνουσι σὲ κερρεῖ...
ἔγῃ πρόσωπο λειρῖ
κί' ἔστικέμουνα ἄηλᾶ.

Καὶ μὲ κάθε κῆρ' ἔμεινα
δραλαλοῦσα πᾶρ' ἕνα
περσοῦματα πολλὰ.

Κικιρικί, κοκορικό,
φέρτε λεφτά σ'τό Κεντρικό,
κοκορικό, κικιρικί,
νά μη χαράσουν ποταμικοί...

“Ομώς κοτίτοια νησιικά
φωναίανε σπαρακτικά:
Κικιρικί, κοκορικό,
φέρτε λεφτά σ'τό Κεντρικό,
κοκορικό, κικιρικί,
γιά νά τά φάνε μερικί.

Μίς σ'τό κοτίτοιο σ'αλίξια κ' επίσταια νά βρω
μεγάλο θησαυρό.
'Επίσταια μ'αυτά κ' αὐτά
τά τρανοσφωνήματα
πώς θά μού βίγανε λεφτά
και μ'ά τὸ φτηνά χρήματα.

Πλὴν εἶπε κόσμος κεχηνός:
τοῦτος ὁ λάλος πετεινός,
ποδαί τὸ πρῶνο λειρὶ,
γιά θησαυροῦς παραληρεῖ.

Τότε σ'τὴ μέση κόπηκε τοῦ Σαντακλέρ ἡ δράσις,
τότε μεταμορφώθηκε εἰς Γκχόνη, κ' ὁ Θανάσιος,
καὶ κούκου κούκου τραγουδοῖ
μὲ τόση βλάβη συνεχῶς,
καὶ μίς τὰ δάση μοναχός
τῆς Γάχαρης τοῦ θρηνηθεῖ.

(Ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς θαυροῦσαν γιά τὸν Γκχόνη,
ὅπότεν μιά Φασαυή σ'τόν Σαντακλέρ σιμόνει.)

Ἡ Φασ.— Ἐγώμια μιά Φασαυή, πολὺ κунνημένη
καὶ καταπληγωμένη,
καὶ τὰ μεγάλα σου φτερά παρακαλῶ ν' ἀπλώσης
καὶ καθεμιά μου πληγὴ νά μού τὴν ἐπουλώσης.

Σὰν λεζοντάρι φοβερό
βλέπω μπρὸς τὴν Ἑγγλιτέρα,
βλέπω καὶ τὴν συμπεθέρα
σὰν ἀρκοῦδι μαλλζαρό.

Κ' ὁ τοῦ Κόζιερ σωματικῶρ
λαίμαργος προβάλλει γλάρος,
καὶ δὲν τοῦ ξεραίνει σπάρος.

Κ' ὁ Γαλατικὸς ἀλέκτωρ
μ' ἕνα φούσκωμα θυμοῦ
κακαρίζει κατ' ἐμοῦ.

Ὁ Φασ.— Νομίζω πὼς ὑπνοοεῖ, βρὲ Περικλῆ φερῖτη,
τὴν νύτα τὸν ἀνύαμενον, πού στείλανε σ'τὴν Κρήτη.

Ἡ Φασ.— Ἐλα, Σαντακλέρ μεγάλη,
καὶ φωναίς γιά μ' ἕνα βγάλε...
κόττα κάθε μου πληγῆ,
κόττα πόσοι κунνηγοί
στήνουνε γιά μ' ἐκατέρω
μ' ἕνα βίκανο σ'τὸ χέρι.

Ο Σαντ.— Ένομο σου, Φασιανή, κι'ό μουσάτος πετεινός γιὰ τὸς πόνοσ σου πονεὶ και συμπάσ' ελικρινῶς.

Δίχως κόρδωμα μεγάλο και χωρὶς ξεφωνητὰ ἔλα μου τὰ θυνάτὰ γιὰ χατήρι σου θά βάλω.

Κι'ὰν τὸ δάνειον γανῆ, ἕνα μόνον σου ζῆτῶ νὰ μὴ φῶς, Φασιανή, και τὸ δάνειον αὐτὸ, καθὼς κι' ἄλλα πρὸ καιροῦ φαγωμένα κουτουροῦ.

Ο Παρ.— Τεῖναι τοῦτα, ποῦ τῆς λέει λυπημένος ὁ μουσάτος;

Ο Φασ.— Ἡ Φασιανή νομῖς πὼς ὑποδηλοῦ τὸ κράτος, ὅπου λέν πὼς δὲν ἀφίνει μῆτε ψιχουλα, ζῆτῶνε, γιὰ νὰ φῶς και οὐ κι' ἐκείνοι, ποῦ πληθρῶνουν και πεινάνε.

(Ἐρχονται κι' ἄλλα Σαντεκλέρ οὐγιῶτες και στωμόλοι, τοῦ κυβερνῶντος Σαντεκλέρ συμβουθοὶ και φίλοι, μὲ πλοῦσια πετωμάτια μεγάλης ποικιλίας, κι' ὁ γαργολόρος πετεινός ὁ τῆς Διγλαϊεῖας.)

(Ἐρχεται και μὲ γαλιάνδρα στοῦ θεάτρου τὴν οκηνη και μιμεῖτ' ἐπιτηδείως καθενὸς πουλιζοῦ φωνή.)

Ο Φασ.— Τὴν γνωρίζεις τὴν γαλιάνδρα, τὴν γνωρίζεις τὴν [τακίστρα;

Ο Παρ.— Μὰ και ποῦς δὲν τὴν γνωρίζεις τὴν Βουλή τὴν κα- [λαδίστρα;

Τὶ λαρόγγι ποῦ σοῦ τόχη... και πολλοὶ μικρομεγάλοι τῶν συγχρόνων παπαγάλοι και παπαγαλκῶν κι' ὄχι.

Τὶ λαρόγγι, τί φωνή!... κι' ἡ κυρὰ Φασιανή τρέχει μὲ λαχτάρα τὴσ 'στην γαλιάνδρα νὰ τὴν ἀσῆ.

Ο Φασ. Μπράβο ποῦ καταλαβαίνεις κι' ἔλο 'στην οἰκία μπαίνεις.

(Κι' ἕνας τσαλαπετεινός ἐμφανίζεται τρανός. Κι' ἄλλοι τσαλαπετεινοὶ τὸν ἀκολουθεῖν κοντά, ποῦ γιὰ τὴν Φασιανὴ νομῶθουν μέσα τὸν σεντῶ.)

Ο Φασ.— Γνωρίζεις τοῦτον, Περικλητῆ, τὸν τσαλαπετεινός;

Ο Παρ.— Γνωρίζω τὸν λεγόμενον και τὸν ἐρασιπνός.

Και ποῦς ἐὰν ξέρει, Φασουλή, τὸν Κόντη τὸν Γεωργιάκη;

Ο Φασ.— Μπράβο σου ποῦ τὸν γνωρίζεις, ἐξόπτηνος λεγάκι;

Γιὰ κύττα τον πὼς ἐρχεται μαζί μὲ τὴν παρέα και πὼς τεντῶνε τὸν λαμό... και τοῦτος ἀπὸ τὸν καμῖο μεταμορφῶ εἰς Ἐπίσκοπα οἶν τὸν παλιῷ Τῆρα;

Γνωρίζεις και τὸν κάταρα τὸν λιγρὸ, ποῦ φάλλει μὲ τόσο πόθος ἀδελφεῖ...

Ο Παρ.— Γνωρίζω και τὸν Ράλλη.

Ο Φασ.— Γιὰ κύττα τώρα, Περικλητῆ, μὲ κουκουβάγια πέρα.

Ο Παρ.— Τὴν ξέρω... γιὰ τὸ κάταρα μου λὲς τὴν συμπαθε- [ρα.

(Ἐξάφν' ἀκούεται φωνὴ και κλαυθμηρὰ κι' ἐξείτα, και κράξ' ἡ κουκουβάγια: πῶσαι, Θανάση Βάγια, και λέν πολλοὶ πὼς ἔνοτε μ' αὐτὸ τὸν Εὐταξία.)

Νέα Σκηνης μεταλλαγή. νύκτα, μυστήριον, σιγή.

(Μέσα σὲ δάσος σκοτεινὸ πλανῶνται νυκτοπούλιζα, ποῦ φεύγουν τὸν Ἀδερεινὸ και τῆς ἀγῆς τὴν πούλιζα.)

(Νομῖςες εἶ μυστικὴ τελεταί λειτουργία... νῦξ ἀληθῶς συμβολικὴ καθὼς ἡ Βαλπουργία.)

(Κατὰ τῆς Συνελεύσεως συνιμοτοῦν ὁ δάση, ὅπσταν κῶραξ μελανός, πρῆφν' Ἐπίσκοπος κλεινός, ἐρχετ' ἐκείνα τὰ πουλιζὰ τῆς νύκτας νὰ διαβάσῃ.)

Ο Φασ.— Μπορεῖς κι' αὐτὸν τὸν κῶρακα τὸν μαύρο νὰ γνω- ποῦ πανηγύρι γύρω τοῦ τὸ νυκτοπούλιζα κάνουν; [ρίσις.

Ο Παρ.— Φαρῶ πὼς τὸν Ἀμβρόσιον κυττάω τῆς Δαρύσεως, ποῦ μὲ συλλαλητήρια ζῆτῶν νὰ τὸν λευκάνουν.

Ο Φασ.— Μόνον γι' αὐτὸν μοῦ φαίνεται κατάλληλη δουλειὰ τὸ νὰ διαβάξῃ τῆς νυκτός τὰ κῶραξοντα πουλιζὰ.

(Και πάλιν ἀλλαγὴ Σκηνης: μὲ φῶς ἡμέρας θερινῆς.)

Μία λευκὴ περιστέρα μ' ἄλγας χλωρὸ κλωνάρι καθίσει 'στῆς γλαυκώποδος τὸλόχρυσου κοντάρι.)

Ο Παρ.— Τὸ περιστέρι τὸ λευκὸ τί γίνεται, Φασουλή;

Ο Φασ.— Αὐτὸ τὴν Ἐπανάστασι νομῖς πὼς ἔηλο.

Ναί μὲν ἀλγὰς εἰρηνικῆς χλωρὸ κλαδί μὰς φέρει τοῦτο τὸ περιστέρι, πλην οἰονδήποτε πουλιζοῦ φλούρας κατ' αὐτοῦ λαλεῖ,

κἂν Κόνδωρ τοῦτο λέγεται, Κόκκις, Ἐρωδιός, μὲ τὸ κοντάρι τὸ μακρὸ τῆς κόρης τοῦ Διὸς θά τρώη κατακεραλαίξας... γι' αὐτὸ 'στὸ λέμπτον ὄδρῳ τῆς Ἀθῆνας ἐκάθισε, κι' ἔχρ' ἡ θεία κόρη,

Και κατένας, ὅπου κῶραξ κατ' ἐκείνης ἡθῆδος κἂν ὄλιγο, κἂν πολὺ, γίνετ' Ἐπιεγοδός, Φασιανικὸν πουλιζοῦ.

Ἡ παράστασις τελεγεῖται... τὴν κατάλαδες καθῶν;

Ο Παρ.— Τὴν κατάλαδα γαϊδοῦ, κι' ὄρα χαστουκιάξ' ἐστὶ μοῦρη.

Και ἐμφανίζετ' ἐκείνη μ' ἄλλοις λόγους ἀγγάλας.

Ἀπόψε 'στὸ Βασιλικὸν χορὸς τῶν Ἀνιάτων, φιλάνθρωπος, φωτοβολῶν κατ' ἄσπρον τὸν θαυματιῶν.

Ἐν μέσῳ θρόνον και φημῶν τοσοῦτων ἀπεικταῖν ὁ Σόνδεσμος τῶν Κυριῶν τοῦ Περαιῶς και πάλιν κάνει γιὰ τὰς ἐργατιάδας 'στὸ πάγκαλον Ἀκτατοῦ προσοπερίδα μὲ χορὸν τὴν αἰρίων μεγάλην.